

bejde, saa er Lønnen stor nok. Det er Studeprangerstandpunktet. Det er, naar man er Arbejdskøber, at man udtaler sig saaledes; er man derimod Arbejdsgiver, stiller man sig paa en anden Maade, saa tager man ikke de Hensyn, saa ser man først og fremmest paa dette: Er den Løn, jeg byder, forsvarlig? Er den af en saadan Beskaffenhed, at en Familie kan leve deraf paa nogenlunde menneskelig Maade? Jeg synes, at det var dette Standpunkt, den højtærede Minister skulde have lagt til Grund for sine Udtalelser. Og hvis den højtærede Minister vil undersøge, hvad en Familie nødvendigvis maa have at leve af her i Kjøbenhavn, tror jeg, enhver maa indrømme mig, at 3 Kr. er det mindst mulige, en Familie kan leve af her i Kjøbenhavn. Jeg tror ikke, at der er noget eneste Medlem her i denne Sal, som vil være i Stand til at forelægge et Budget for en Familie — lad os sige blot paa 4 Personer — saaledes, at denne Familie kan leve af under 3 Kr. om Dagen. Naar der af en Ugeløn paa 18 Kr. først skal lægges 4 Kr. hen til Husleje, og der saa er 14 Kr. til 4 Personer til alle Livets øvrige Fornødenheder, vil enhver sikkert indrømme, at det er det mindst mulige. Det er derfor ikke nogen overdreven Fordring, der her fremsættes, om en Minimaldagløn af 3 Kr. — i hvert Tilfælde er den langt fra overdreven her i Kjøbenhavn. Et andet Spørgsmaal er jo, om maaske en Arbejder ude paa Landet skulde henfalde til Fraadseri og Vellevenet, naar han fik 3 Kr. om Dagen. Det kan jo være, men ingen tilstedeværende vil kunne paavise, at en Arbejder her i Kjøbenhavn virkelig skal kunne komme ud af det med mindre. Men den højtærede Minister sagde: jeg maa først og fremmest tage Hensyn til de private Arbejdskøbere. Hvis Staten optraadte som en Mønterarbejdsgiver, hvis den betalte sine Arbejdere en saadan Løn, at de ikke behøvede at søge Fattigvæsenet, kunde det maaske bevirke, at der var Godsejere her i Landet, som ikke kunde holde tilbage over for Fordringer fra Arbejdernes Side om at faa en Tiøre mere. Ganske vist kunde disse rige Godsejere maaske sige: ja, det er ikke os, det er vore Forpagtere, der gøre det, men en Godsejer, som har forpagtet sin Gaard ud og overlader alt til sin Forpagter, og som saaledes i Virkeligheden her i Samfundet ikke spiller anden Rolle end Rotten i hans Kornlade, en saadan Godsejer siger jeg, kunde maaske derved blive opfordret til at give denne Tiøre mere, saa at han fik mindre at leve af selv. Men var det

en Ulykke, om Staten her gik i Spidsen og bød sine Arbejdere en bedre Løn, saa at vi mulig derved kunde højne Lønnen over hele Samfundet? Jeg tror, det vilde være en Lykke for Samfundet. Jeg tror ubetinget, at det vilde være den største Lykke for Samfundet, om vi indrettede Forholdet saaledes, at den store Arbejderbefolkning kunde komme til at leve noget bedre, end den gør i Øjeblikket. Den Fordring om en Minimaldagløn af 3 Kr. er allerede indrømmet af adskillige offentlige Autoriteter. Jeg skal saaledes henvise til, at Frederiksberg Kommune har indrømmet det over for sine Arbejdere. Den lille fattige Sundby Kommune her ude paa Amager har ogsaa gjort det over for sine Arbejdere, men det er, fordi der sidder humane Folk i den Ledelse, Arbejderne selv ere repræsenterede i den Ledelse, og derfor er man gaaet ind paa en saa rimelig og billig Fordring som denne. Og dette Spørgsmaal om en Minimaldagløn af 3 Kr. staar jo netop nu paa Dagsordenen her i Kjøbenhavn og kommer til Forhandling i Borgerrepræsentationen førstkommende Mandag. Jeg vil haabe, at det der ender med, at Kjøbenhavns Kommune gaar ind paa at yde en Minimaldagløn af 3 Kr. Det var jo muligt, at dette saa kunde opmuntre den højtærede Finansminister til at vove sig lige saa langt ud. Men jeg synes i ethvert Tilfælde, at det ikke er den højtærede Finansministers Sag at vaage over de private Kapitalisters Pengepunge. Det, som forekommer mig at være den højtærede Finansministers Pligt som Regeringens Chef, er, at sørge for, at vi selv betale en ordentlig og forsvarlig Dagløn, som Statens Arbejdere kunne leve af. Den højtærede Finansminister sagde, at en af Grundene, hvorfor han ingen Ting havde gjort nu her til Finanslovens 3dje Behandling, var det private Lovforslag, som er blevet indbragt. Jeg tillod mig, den Gang dette Forslag blev indbragt, at udtale, at jeg troede, at dette Forslag, som blev indbragt ad privat Vej, vilde bidrage til at spænde Ben for denne Sag paa Finansloven, saa at Resultatet vilde blive, at Arbejderne ingen Ting fik. Det udtalte jeg for to Maaneder siden, og desværre ere disse Ord nu gaaede i Opfyldelse. Nu høre vi, at den højtærede Minister paa sin Side har ventet, at der skulde ske noget fra de Folk, der indbragte det private Forslag, nu kan han skyde sig ind under det. Og de Folk, der indbragte det private Forslag, have intet gjort. Der foreligger intet fra dem til Dato, de sige: nej, vi troede, at Sagen vilde blive afgjort paa